

ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВ

СТРЪВНИЦА

chitanka.info

В планината, до вековна букова гора, бяха струпани две овчарски кошари. Двама овчари от едно съседно село затваряха овцете си в тези кошари. Единият от овчарите беше дребен, но набит и пъргав. Казваше се Иван. Той не приказваше много-много, повече обичаше да слуша. Другият беше едър и силен, но тромав. Той постоянно бъбреше, постоянно се хвалеше и все описваше случки и подвизи, които и не беше помирился. Казваше се Драган.

Живееха тук двамата овчари от няколко години, помагаха си в работата, погаждаха се. И нищо лошо не беше ги срещало. Ех, случваше се през лятото я агне да им се изгуби, я овца да пропадне, но без това не можеше — планина е. Но ето че през едно лято в гората се появи мечка стръвница. Откъде дойде тази хала, и те не можаха да разберат. Много ги тревожеше тя. И все около тях налиташе, проклетницата, като че ги беше взела на око. Хвърляше се върху овцете като сляпа. Една вечер сивото магаре се отдели от кошарите и вече не се върна. От кучетата стръвницата не се плашеше и не само че ги разпръсваше като пилци, но и от овчарите май не ѝ трепваше окото.

Драган постоянно разправяше на Ивана как срещнал стръвницата, как тя се уплашила от него, как избягала в гората и как той я гонил. Иван само слушаше и нищичко не продумваше.

— Виждал съм я надалече от кошарата и сме я гонили двамата с кучетата, но сам никога не съм я срещал — казваше той тихо и скромно.

Веднъж, когато овцете бяха на пладнище, Драган хвана крака си, изви се и изпъшка.

— Навехнал се е нещо — проплака той, — не мога да ходя. Пък ми се е припило студена водица, да щеш да отскочиш до изворчето, няма да направиш лошо...

— Днес е твой ред да идеш за вода — погледна го кротко Иван.

— Их, какъв си! Другож два пъти ще ида подред, ала сега не ме закачай, нали разбираш какво е навехнат крак.

Здрав му беше кракът и целият той пращеше от здраве, но го беше страх да се отдели от кошарите, защото кучетата залаяха тревожно, а това показваше, че стръвницата беше някъде наблизо.

Иван нищо не каза, нарами бъкела и пое пътечката през гората. Наля вода от изворчето, напи се, отдъхна си и тръгна назад. И ето, когато вече беше близо до кошарите, стръвницата изскочи насреща му

и изрева. Иван метна бъкела настрана, измъкна дългия си нож и се наежи, готов, за неравната борба.

— Драгане! — провикна се той силно. — Помощ! Мечката!

Стръвницата като че ли се ядоса от този вик, изрева още пострашно и се хвърли. Иван отскочи пъргаво настрана, но успя да замахне с ножа и да я ръгне в хълбока. Мечката побесня. Драган чу вика на другаря си, чу и рева на стръвницата, грабна ножа си и хукна към гората. Но като видя опасната борба, спря се и загледа страхливо. Той видя как мечката се хвърли върху Ивана и как Иван се изгуби някъде зад нея. От страх ли, или от дърветата, но Драган не видя как мечката замахна с лапата си, как Иван пак избягна удара ѝ и как забучи ножа си в корема ѝ.

— Уби го! — извика само Драган и търти надолу към селото. А то не беше много близко, та той доста се поизмори, докато да стигне там. А като стигна, събра селяните и подхвани запъхтян:

— Днеска ни нападна стръвница. Иван, вместо да я посрещне и да се бори заедно с мене, хукна да се крие в гората. Но от мечката къде ще се укриеш? Настигна го тя и докато аз да ида, уби го на място. И аз здравата я намуших с ножа си, трябва досега и тя да е издъхнала.

Слушаха селяните, цъкаха съжалително за Ивана и хвалеха Драгана.

— Че ти си цяла мечка! — тупаха го те. — От стръвницата ли ще се уплашиш!

И запрегнаха те кола, взеха ножове за дране и потеглиха. По пътя постоянно разпитваха Драгана за страшната борба с мечката. Драган разправяше, че като убила Ивана, той я настигнал, повалил я и я ръгнал с ножа си, но тя се търкулнала надолу и сигурно е издъхнала някъде в усоето. А и да не е издъхнала, все едно, не може да бяга повече — поради раната. Ще я доубият, ще я одерат и ще я докарат заедно с мъртвия Иван в селото...

— Браво! Юначага! — слушаха го и го тупаха всички.

И така, в приказки и подпитвания, не сетиха кога стигнаха до планината. Оставиха колата с воловете, оставиха четирима да ги пазят, другите начело с Драгана поеха нагоре. И току да нагазят гъстата гора, останаха като втрещени: по тясната пътека надолу слизаше Иван, а на рамото му висеше голяма рунтава и окървавена меча кожа.

Селяните се хвърлиха срещу него:

— Какво стана?

— Как стана?

— Жив ли си?

— Как се отърва?

— Сам се разправих с нея — отвърна тихо Иван, — но още малко щеше да ме цапардоса по главата. Виках Драгана да ми помогне, виках го, но Драган не дойде. Ако беше изтичал още когато го извиках, много лесно щяхме да се справим със звера. Ала Драган, вместо да ми помогне, търтил към селото да ви вика. Ако сте тръгнали на мене да помагате, върнете се, няма нужда. Ако ли пък идете да дигнете мечката, ей къде е, елате да ви я покажа. Много е тъпста, месото ѝ все ще влезе в работа. А дето се отървах жив и здрав, ще опечем едно яре и ще си направим гуляй.

И отидоха селяните, гледаха одраната мечка, обикаляха я, пипаха я и цъкаха. Сетне заклаха най-малкото яренце, пекоха го под буковите сенки, ядоха, гуляха. Само Драган не яде и не се весели. Дигна той стадото си оттам и се премести на друго място. И оттогава не смееше да слезе по светло в селото — срам го беше от хората, пък и децата много го задяваха. Щом го зърнеха, започваха да викат присмехулно:

— Боримечка! Боримечка!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.